

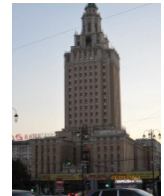
Min resa med Trans-Mongoliska järnvägen

Vi var tre par i åldern 55-67 år som hade bestämt oss för att göra en resa med den Trans-Mongoliska järnvägen mellan Moskva och Beijing, med stopp i Mongoliet. Även om jag har lång reseerfarenhet med många resor i bagaget, dels på egen hand, dels i grupp, så kändes detta extra spännande. Även om det finns mycket att läsa om en sådan resa, var det mycket att fundera över. Skulle våra stora resväskor få plats i kupén? Skulle det finnas lättillgänglig elström dygnet runt? Skulle toaletterna vara rena och snygga? Skulle britsarna vara för hårda för att kunna sova?

Moskva

Den 19 september 2012 bar det iväg med flyg från Köpenhamn till Moskva. Vi hade transfer till Hilton Leningradskaya Hotel, vilket vi var tacksamma för.

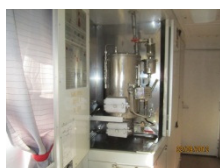
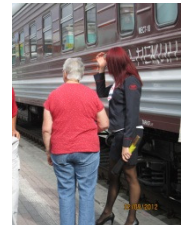
Hotellet låg ca 500 m från Yaroslavskystationen, varifrån vi skulle åka nästa kväll. Hotellet hade bra standard. I området fanns också bra affärer för att bunkra det vi saknade inför resan. En svensktalande guide tog oss runt i Moskva under nästa dag. Vi var mycket nöjda och tyckte att vi fick mycket för pengarna.

Moskva - Ulan Bator

På kvällen andra dagen hade vi en kort transfer till stationen. Det var enkelt att hitta tåg nr 6 och rätt vagn med hjälp av tydliga skyltar. Provodnitsan, vagnsvärdinnan, stod utanför vagnen och tog emot. Vi checkade in i våra tvåbäddskupéer. Det var ett ryskt tåg. Det fanns två 220 v eluttag i vagnen, båda placerade i korridoren utanför kupéerna. Här fick vi nytta av våra två medtagna förlängningsladdare med grenuttag. Sladdarna gick bra att dra under korridormattan. Britsarna var relativt bra, en på varje sida, med plats för sex sittande personer. Vi hade införskaffat extra uppblåsbara liggunderlag. Dessa behövdes aldrig. Man kunde stiga av tåget vid de olika stoppen. Provodnitsan låste då kupén om man så önskade. Vi fick alltid besked om hur långt stoppet beräknades vara. Det fanns bra plats för väskorna i kupén. Det fanns två toaletter i vagnen, en vid varje utgång. Med en medhavd platt

diskpropp gick det även bra att sköta hygien.

Provodnitsan höll god ordning i sin vagn, rent och snyggt.

Hon städade minst en gång om dagen. Det fanns alltid hett vatten i

samovaren i vagnsändan. Restaurangvagnen var placerad mitt i tågsättet.

Denna besökte vi två gånger. À la carterätter kostade runt 70 kr, sött rött vin 200 kr flaskan. Vid tillfället fanns bara detta vin. Det var bättre tillgång på öl. Man behövde inte reservera bord i restaurangen. Vi levde i övrigt på medhavda soppor och mat som vi köpte längs med vägen.

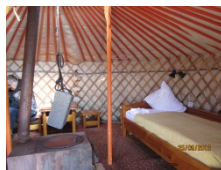
Utbudet på perrongerna var hyggligt, men inte mer. Vid vissa stopp fanns affärer som hade bättre sortering än damerna på perrongen. Utsikten genom kupéfönstret var mycket fin och vyerna växlade, alltifrån stora skogar till små byar. Bitvis var det höga berg och stora snövidder.

Ulan Bator

Mongoliet är ett mycket annorlunda land med stora vidder och liten befolkning, ett måste! Vi hade transfer till en camp för att få leva vildmarksliv. Vi bodde i en jurta med plats för två personer. För att hålla värmen eldades i en kamin med djurspillning. Här behövdes våra varma kläder. Kvicksilvret kröp ned mot nollan och även någon minusgrad. Vi var ju i slutet av september. Sängarna var sköna med bra täcken. Vi besökte ett munkkloster, en

nomadfamilj och red på hästar. Maten ingick i paketet, men dryckerna betalades lättast i mongolisk valuta.

Ulan Bator - Beijing

Nästa dag hade vi transfer tillbaka till Ulan Bator, där vi övernattade på Hotel Bayangol. Vi utforskade staden på egen hand. Här kunde vi växla tillbaka våra ryska pengar. Tidigt nästa

morgon avgick det mongoliska tåget, nr 24. Vi hade återigen tvåbäddskupéer. Kupén kändes något mindre, med våningssängar på den ena sidan och en fåtölj på den andra. Toaletten med möjlighet till dusch låg mellan kupéerna. Två kupéer delade alltså toalett. Även här var

det rent och snyggt. I vagnen fanns möjlighet att hämta hett vatten till te, kaffe och förslagsvis soppa eller nudlar. I kupén fanns en termos att fylla vatten i. Här var det livligare i restaurangvagnen. Utbudet var också bättre. Det var säkrast att beställa bord för lunch och middag för att slippa få köa.

Beijing

När vi så nästa dag under kinesiska nationaldagen anlände till Beijing, ångrade vi att vi inte hade bokat transfer till hotellet. Det rådde kaos utanför stationen och det var 200 meter lång kö för att få taxi. Vi hade tur och lyckades tränga in oss i en privat ledig minibuss. Det kostade lite mer, men det var det värt för att slippa köa. Här slutade vår resa med Trans-Mongoliska järnvägen. Vi var mycket nöjda med allt och såg fram emot de kommande nio dagarna i Beijing och Shanghai.

Rutger Nilsson

